

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 16/2024
17.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2871/23 од 24.07.2023. године, у седници одржаној дана 17.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2871/23 од 24.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2871/23 од 24.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1650/21 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде за период од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године исплати новчане износе са законском затезном каматом, ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да јој тужени на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године исплати новчане износе са законском затезном каматом, ближе одређене у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог да се Република Србија, Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на страни туженог. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка. Ставом седмим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2871/23 од 24.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и првостепена пресуда

потврђена у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиље на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде са припадајућом каматом, који захтев је усвојен, а одбијен је тужбени захтев за исплату трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом. О праву тужиље за исплату разлике између исплаћене плате и минималне зараде судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене члана 111. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...95/18). Тачно је да Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 31/01...95/18) са пратећом Уредбом, на коју се ревизија позива, има карактер посебног закона. Међутим, ниједном његовом нормом није суспендована примена норми Закона о раду по питању гаранције новчане вредности исплаћене зараде – "не ниже од минималне зараде", нити је другачије прописано. С обзиром на то да у његовој садржини постоји правна празнина по том питању, примењује се члан 111. Закона о раду, на основу члана 2. став 2. истог закона. Због наведеног, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у складу са чланом 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 15.03.2021. године, а преиначена 27.08.2021. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 8.735,66 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору где се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**